

Ž

ŽEFAROVIĆ

I/1. Mislim da bi bilo bolje Zefarović. Čime se obrazlaže Žefarović?

I/1–2.

»Kulturni radnik i književnik«. I jedno i drugo djeluje komično. Kulturni radnik zvuči kao da djeluje u socijalizmu po profesiji, a književnik nije bio. Bio je kaluđer, a kao što se kasnije navodi zograf, ikonopisac i bakrorezac, dakle sve prije nego književnik. Jer ukoliko njegov posao dodiruje oblast književnosti, bio je prevodilac, jer je preveo jednu kompilaciju. Dakle reci za Zefarovića da je bio to što je bio, kaluđer !!!

I/4–5 kao što je redigirano.

Preveo je sa latinskoga djelo Pavla Rittera Vitezovića *Stematografiju*, kompilaciju po knjizi Mavra Orbinija *Il Regno degli Slavi*.

I/11–12.

»Popratio je i svojim stihovima zbog kojih se smatra i prvim stihotvorcem kod Južnih Slavena«.

Bizarno. Trista godina i više južnoslovenski pjesnici pišu stihove prije Zefarovića, i kakva je to glupa konstatacija, nota bene, imprimirana i za štampu spremna.

I/12–13 briše se.

ŽIVKOVIĆ, Petar, armijski general kraljevske vojske (Negotin, 23. I 1879 – Pariz, 1947). Učestvovao sa zavjerenicima u obaranju dinastije Obrenovića (29. V 1903), da bi kao član kamarile Aleksandra Karađorđevića organizovao dvorsku oficirsku kliku »Bela ruka« (1911), na čijem će čelu kao jedan od inspiratora solunskog procesa likvidirati Apisa (1917).

Predsjednik vlade, ministar policije, vojske i mornarice u šestojanuarskoj diktaturi (1929–34), od 1931 organizator a od 1936 predsjednik režimske reakcionarne političke grupacije Jugoslovenske nacionalne stranke (JNS). Od aprila 1941 u emigraciji, kao član emigrantske vlade osuđen na smrt sa grupom Draže Mihajlovića kao izdajnik i ratni zločinac (1946).

ŽUPANČIĆ, Oton

Pjesnik, (Vinica, 23. I 1878 – Ljubljana, 11. VI 1949). Kao bečki apsolvent historije i geografije, suplent na gimnaziji u Ljubljani, zatim živi u Parizu i u Beču.

I/12–25.

U liriku uvodi izdiferencirane mogućnosti poetskog izraza: melodiozni živi ritam i bogatstvo alegorija, naglašavajući osjećaj lične uzvišenosti i uzdižući izuzetno značenje pjesničkoga poziva do individualnog patosa (*Čaša opojnosti*, 1899).

I/17–18 briše se.

I/19 i dalje.

Tematiku proširuje kasnije patriotskim i socijalnim motivima, sublimirajući sve više svoj poetski način (*Čez plan*, 1904). Raskriljujući svoju lirsku misao u dva dijametralno oprečna pravca: jedan prema misaonoj i vizionarnoj poeziji, a drugi prema stvarnoj socijalnoj problematici, zahvata naročito pitanje slovenske proletherske emigracije (*Samogovori*, 1908).

II/3–8 briše se.

II/12–18 kao što je redigirano: U posljednjem razdoblju svog stvaralaštva njegova poezija prožeta je borbenim patriotizmom i sentimentalnom humanošću i slobodoljubivošću.